62Az 8/2014-63

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **B. S.,** státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, t.č. bytem PoS Kostelec nad Orlicí, Třída Rudé armády 1000, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-61/LE-PA03-P12-R2-2010, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á** .

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2014 podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu, ve které uvedl, že napadá označené rozhodnutí v rozsahu celého výroku a jako žalobní body uvádí, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil:

- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen

správní řád), jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami,

- § 3 správního řádu, jelikož v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zájem na řádném výkonu veřejné správy,
- § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné – žalovaný se v něm nevypořádal se všemi důvody, které v průběhu řízení uvedl ani neobjasnil, na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí,
- § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany,
- § 19 zákona o azylu,
- článek 4 odst. 3 kvalifikační směrnice,
- článek 4 odst. 5 kvalifikační směrnice,
- článek 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice,
- článek 9 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice,
- článek 15 kvalifikační směrnice,
- článek 16 kvalifikační směrnice,
- článek 18 kvalifikační směrnice,
- článek 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES.

Dále uvedl, že vytyčené žalobní body v brzké době doplní a navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[3] K usnesení zdejšího soudu ze dne 15.4.2014 č.j. 62Az 8/2014-16 doplnil svou žalobu tak, že uvedl, že předně má za to, že správní orgán tím, že ignoroval jím uplatněné stanovisko, které bylo realizací jeho práva daného mu § 36 odst. 2 zákona č. 50/2004 Sb. (dále jen „správní řád“), zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní orgán se nikterak nevypořádal s argumentací, kterou uplatnil. Správní orgán neuvedl, v čem by ji spatřoval za neaplikovatelnou či chybnou, prostě ji oportunisticky ignoroval, z čehož dovozuje porušení § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy, jakož i čl. 8 odst. 2 písm. a) Směrnice Rady 2005/85/ES (dále jen „proced. směrnice“). Není pravdou, jak uvádí správní orgán na straně 2 napadeného rozhodnutí, že jím uplatněné stanovisko obsahuje celou řadu návrhů důkazů v jazyce anglickém a není proto možno k těmto návrhům přihlédnout. Jak je patrné z obsahu samotného stanoviska, které je součástí správního spisu, každý jednotlivý návrh, důkaz, byť citovaný v anglickém jazyce, je opatřen překladem do jazyka českého. Považuje za

velice znepokojivé, že správní orgán je schopen v oficiálním rozhodnutí uvádět takhle zjevné nepravdy, které jsou v přímém rozporu se zásadou legality a § 4 odst. 4 správního řádu. Má za to, že splňuje hypotézy článku 9 odst. 1 písm. b) a čl. 9 odst. 2 písm. b) Směrnice 2004/83/ES (dále jen „KS“). Argumenty pro tento závěr jsou podrobně uvedeny v jeho uplatněném stanovisku, které je součástí správního spisu. Správní orgán se s touto argumentací vůbec nezabýval, nikterak se s ní nevypořádal, z čehož dovozuje porušení obou předmětných norem KS. Má za to, že je naplněna definice pronásledování, vyjádřena v čl. 9 odst. 2 písm. b) KS, jelikož veřejná moc v zemi původu selektivně omezuje výkon svobody křesťanského vyznání. Intenzitu pronásledování dle jeho názoru není třeba zkoumat právě pro výše uvedené diskriminační a rozlišující opatření státní moci, uplatňované pouze proti stoupencům křesťanského vyznání se zjevnou preferencí náboženství státního, kterým je Islám. K doložení existence výše tvrzeného pronásledování odkazuje na písemné zprávy, které již během řízení předložil, a které jsou součástí správního spisu, konkrétně na zprávu organizace Portes Ouvertes, kterou do spisu doložil dne 10.8.2011. Jak uvádí v návrzích důkazů označených v jím uvedeném stanovisku v průběhu správního řízení, má za to, že proti křesťanům je alžírskou státní mocí vedena systematická diskriminační kampaň, která zamezuje nerušenému výkonu práva na svobodu vyznání. Uvedl, že veřejné hlásání nemuslimské víry je v Alžírsku zakázáno a sankcionizováno, což představuje naplnění výše uvedené definice pronásledování vyjádřené v odst. II. 2 této písemnosti. Navrhuje jako důkaz zprávu francouzského zpravodajského serveru France 24. International News. Má tak za nesporné, že veřejná moc v Alžírsku považuje svobodný výkon protest. víry za záležitost státního významu, mající vliv na státní suverenitu, a proto možnost svobodně vykonávat svou víru cíleně a diskriminačně omezuje, z čehož dovozuje naplnění čl. 9 odst. 2 písm. b) KS. Není pravdou, jak poněkud tendenčně uvádí správní orgán na str. 8 napadeného rozhodnutí, že by nikdy neměl ve své vlasti potíže kvůli své víře. V průběhu správního pohovoru dne 17.3.2010 (jehož protokol je součástí správního spisu) jasně uvedl, že byl četníky, tedy nositeli veřejné moci, systematicky šikanován při návratech z bohoslužby, byly mu zabavovány náboženské materiály, byl nezákonně zadržen a bit. Není tedy pravda, že by byl ihned policií propuštěn, jak uvádí správní orgán na str. 8 svého rozhodnutí. Uvádí, že je mu alžírskou vládou a jejími ozbrojenými složkami systematicky bráněno ve výkonu jeho práva na svobodu vyznání, což v kombinaci se zamezením výkonu politického práva na svobodu shromažďování (MAK je v Alžírsku nelegální a její shromáždění jsou zakázána) naplnění hypotézy čl. 9 odst. 1 písm. b) KS. V této souvislosti podotýká, že svoboda shromažďování je dle čl. 19 Listiny základních práv a svobod řazena mezi práva politická. Podotýká, že členem MAK se stal teprve v r. 2007 a již v únoru 2008 (zejména po negativních zkušenostech s šikanou ze strany státní moci, přičemž tyto zkušenosti správní orgán v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 3 písm. c) a čl. 4 odst. 4 KS vzal v potaz) Alžírsko opustil. Nicméně ani správní orgán nezpochybňoval jeho členství či aktivitu v hnutí MAK. V této souvislosti uvádí, že se v Praze aktivně účastnil jednání s panem Ferhatem Mehheni dne 24.4.2009. Také tuto skutečnost řádně uváděl do protokolu ke správnímu pohovoru dne 17.3.2012. Na debatě byl přítomen i pracovník alžírské ambasády, který v utajení monitoroval a identifikoval přítomné Alžířany. V této souvislosti má za nesporné, že orgány jeho vlasti vědí o jeho přítomnosti v ČR, což je zásadní

skutečnost pro posouzení udělení doplňkové ochrany. Tento chybný postup správního orgánu vede i k vadnému závěru ohledně aplikace kautel § 12 ZA, jejichž porušení také dovozuje. Odkazuje na konstantní judikaturu NSS vyjádřenou např. v rozsudku ze dne 7.9.2005 č.j. 3 Azs 390/2004-49: *„Posuzuje-li totiž správní orgán důvodnost obav žadatele o azyl z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) azylového zákona, je třeba, aby vzal v úvahu situaci v zemi původu žadatele v době bezprostředně předcházející jeho odchodu z této země, nikoli primárně v době rozhodování správního orgánu, která je tomuto okamžiku více či méně vzdálena“.* Tento závěr se dle jeho názoru analogicky uplatní i pro posuzování § 12 písm. a) ZA. Jelikož se správní orgán nikterak nevypořádal s jeho uvedenou argumentací ve věci aplikace § 14a ZA, dovozuje krom výše uvedených porušení, také porušení § 14a ZA, čl. 15 KS. V této souvislosti rekapituluje, že orgánům alžírské státní moci je známa skutečnost, že se nachází v ČR, a že je členem MAK. Odkazuje na argumentaci vyjádřenou ve stanovisku ke správnímu řízení a tam navržené důkazy – byť ty pochází z roku 2012. Nicméně v r. 2012, kdy zmiňované stanovisko uplatňoval, nemohl tušit, že správní orgán bude ve své nezákonné nečinnosti přetrvávat až do března roku 2014. Má za to, že vzhledem k vědomosti alžírských státních orgánů o jeho účasti v MAK a o skutečnosti, že v ČR již požádal o mezinárodní ochranu, je dáno individualizované nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do Alžírska. Opět poukazuje na případ Moustapha Lapsa a nevyhovující podmínky v alžírských vězeních.

[4] Žalovaný k žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 22.3.2010, které nabylo právní moci dne 7.4.2010, byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba a Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31.1.2011 č.j. 56Az 50/2010-30 zrušil uvedené rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že správní orgán dostatečně nevyhodnotil skutečnosti sdělené žadatelem, a to jeho příslušnost k hnutí MAK a potíže s policií. Žalovaný tak provedl nové posouzení žádosti a vydal v tomto soudním řízení napadené rozhodnutí. Při hodnocení vycházel především z tvrzení žalobce, že důvodem žádosti bylo uvěznění a ponižování v Alžírsku, neboť je Kábyl, protestant a člen MAK a dále je podezříván z pomoci teroristům. Dále uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, jeho výpovědi zhodnotil a porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu, a dospěl k závěru, že u žalobce není důvod udělení mezinárodní ochrany a ani doplňkové ochrany a má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně a přesvědčivě vyjádřil. Současně uvedl, že netrvá na ústním jednání ve věci a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Žalobce podal u zdejšího soudu dne 19.6.2014 repliku k vyjádření žalovaného k žalobě, ve které uvedl, že vyjádření správního orgánu je pouhým jednostranným tvrzením, nikterak se nevypořádávajícím s argumenty uplatněnými v průběhu správního řízení, v žalobě a jejího doplnění. V souvislosti namítá v rámci žalobních bodů věcnou nesprávnost závěru správního orgánu vyjádřených na str. 4 napadeného rozhodnutí, týkající se údajně větší otevřenosti alžírských médií a zrušení výjimečného stavu. Dále uvedl, že trvá na projednání věci v jednání dle § 49 odst. 1, soudního řádu správního, aby tak měl možnost se ke skutkovým

a právním okolnostem vyjádřit. Současně uvedl, že žádá o ustanovení tlumočníka pro jazyk francouzský.

[6] Dne 16.7.2014 samostatným podáním žalobce uvedl, že soud může rozhodnout v jeho azylovém případě bez nařízení ústního jednání a dne 22.9.2014 žalobce soudu sdělil změnu adresy pro doručování, když uvedl, že z organizačních důvodů dochází k přesunutí muži – jednotlivci z Pobytového střediska Havířov do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí.

[7] Dne 12.12.2014 podal u zdejšího soudu podání označené jako osobní dopis, ve kterém oslovil referující samosoudkyni a uvedl, že již dlouho probíhá jeho azylové řízení, a že celé toto neoprávněné čekání je porušením práv člověka s poukazem na mizerné podmínky azylového tábora v Havířově, kde je izolován, bez zaměstnání a kde se musí potýkat s tamější populací, která je nepřátelská k cizincům. Dále se vyjádřil k otázkám svých studií v Alžírsku, které dokončil ve velmi složité situaci, neboť měl doma rodinné problémy se svým otcem a dědou. Po dobu studií na II. stupni základní školy, na střední škole a na univerzitě bydlel u své tety v arabském a islámském regionu v obci známé jaké léno teroristů, jelikož v každé rodině tam jsou dva i více členů teroristé. Protože musel pracovat od 14ti let v zemědělství, měl problémy ve škole s absencí. Po r. 2006 několik měsíců pracoval jako učitel francouzštiny v nestátní soukromé škole. Dále ve svém podání poukázal na to, že systém azylu České republiky neplní závazky kvůli generalizaci a předsudkům jeho vyšetřovatelů a azyl se poskytuje pouze omezenému seznamu zemí. V Alžíru byl obviněn z podílnictví na terorismu s teroristickou skupinou (Katibab EL Ansar), byl policií mučen, což prokazuje jejich intoleranci a nenávist vůči jinému náboženství než je islám. V ČR navštěvuje několik měsíců křesťany z Církve Bratrské v Horní Suché.

[8] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a rozhodnutí rozsáhle odůvodnil. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že jsa vázán rozsudkem KS v Brně, přistoupil k opětovnému posouzení žádosti. Byl proveden doplňující pohovor, ve kterém žadatel uvedl, že v průběhu řízení vypovídal pravdivě, nicméně některé informace by chtěl upřesnit a modifikovat, aby nedošlo ke zkreslení. Sdělil, že z vlasti odcestoval na základě pasu a víza, vízum získal na velvyslanectví, kde vyplnil žádost o vízum a povolení ke studiu na Masarykově univerzitě v Brně. Náboženskou víru změnil proto, že neměl pevné náboženství a nebyl muslim. V současné době se hlásí k protestantské církvi. Teroristické útoky v jeho vlasti vyplývají z alžírských tradic a byly směrovány i na jeho osobu, protože se stal stoupencem protestantské víry. Ve městě Benchout došlo k nepokojům, které vznikly kvůli útokům na jeho osobu. Útočníci si ho pamatují, a v případě návratu do vlasti by měl potíže. Dále uvedl, že policie jej podezírala ze spolupráce se skupinou MAK a uvedl, že s teroristy se znal od narození, bavil se s nimi, ale oni byli jinak zaměřeni. Na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu v průběhu všech řízení celou řadu dokumentů, správní orgán se však zaobíral jen dokumenty doloženými v jazyce českém a francouzském. Nehodnotil materiál předložený v odlišných jazycích. Dospěl tak k závěru, že tvrzeným důvodem žádosti je jeho tvrzení, že by byl ihned uvězněn a ponižován v Alžírsku, neboť je Kábyl, protestant

a člen MAK. Dále je podezříván z pomoci teroristům. Správní orgán výpovědi žadatele posoudil z informací o zemi původu, které si sám shromáždil a dospěl k závěru, že žadatel nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Měl-li obtíže pro etnickou příslušnost, bez potíží vystudoval státní školy. Pokud měl mít potíže s policií z důvodu podezření na podporu terorismu, nebyl nikdy z ničeho obviněn a jen on se domnívá, že je na seznamu D.R.C. Alžírsko však nikdy nepožádalo o vydání jmenovaného a nikdy o něj nemělo zájem. Byl mu ponechán cestovní doklad a bez jakýchkoliv potíží vycestoval do Evropy, což by se jistě osobě podezřelé z terorismu nepodařilo. Nikdy neuvedl, že měl ohledně své víry ve vlasti problémy, že musel čelit útlaku. Žalovaný dále odůvodnil i neudělení humanitárního azylu, neboť nebyly shledány důvody zvlášť zřetele hodné, a pokud se týká doplňkové ochrany, touto se žalovaný podrobně v odůvodnění rozhodnutí zabýval a po zhodnocení výpovědí žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů odchodu s ohledem na aktuální informační prameny, nedospěl správní orgán k závěru, že by žadateli v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Dále uvedl, že z informačních zdrojů, jako je Zpravodajství ČTK, je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu.

[9] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo započato **žádostí ze dne 10.3.2010,** ve které žalobce uvedl, že v předcházející době se zdržoval v České republice od II/2008 v Praze a Brně. Dále, že je náboženského vyznání protestant, od roku 2007 je členem strany MAK-Mouvement Autonome Kabyle – organizace za autonomii Kabylie. Z důvodu studia nikdy nekonal vojenskou službu, absolvoval gymnázium a univerzitu v Tizi Ouzu. Pracoval jako učitel francouzštiny. Jako důvod, proč opustil Alžír 20.2.2008 uvedl, že v Alžírsku není obecně bezpečno, má strach z policie, protože je podezírán ze spolupráce s teroristy, za druhé neuznávali v Alžírsku identitu Kabylské menšiny, za třetí Alžírská vláda chce, aby všichni v Alžíru byli arabové a muslimové. Před příchodem do ČR dále pobýval v r. 2009 ve Francii na návštěvě u známých, dále jako turista v Rakousku 1x v roce 2008 a 2x v roce 2009, v říjnu 2009 v Belgii u známých, avšak nikdy nepožádal o azyl. Jeho původním cílem byla Francie nebo Belgie, chtěl tam studovat, ale byl odmítnut. **V pohovoru 17.3.2010** uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, je od r. 2007 členem MAK, což je hnutí berberského etnika. Do svých 13ti let žil s rodinou, ale protože měl velké problémy s otcem, odešel k otcově sestře, a tam pobýval až do odchodu z Alžírska. Vystudoval gymnázium, v r. 2006 univerzitu, vystudoval francouzskou literaturu a jazyk. Má titul bakalář. Osm měsíců učil na soukromé škole francouzštinu, potom měl problémy se sháněním práce, protože neměl vojenskou knížku a ani doklad o zproštění vojenské služby. Alžírsko opustil 20.2.2008 z důvodů, které uvedl v žádosti a dále také proto, že vyznává křesťanské (protestantské) náboženství, což není v Alžírsku uznáváno. V této souvislosti uvedl, že každý křesťan může mít u sebe jen jednu bibli. Stávalo se mu, že při návratu z kostela jej četníci šacovali a pokud měl nějaké nepovolené materiály, tak je mu sebrali, a proto již dokumenty a CD u sebe nenosil, nechával je u svého přítele. Jednou po něm vyžadovali

spolupráci, chtěli ho vydírat kvůli víry, ale on to odmítl. Jednou byl v r. 2006 zadržen policisty na dva dny, protože ho podezírali z podpory teroristických aktivit. O azyl žádá, protože nemá jinou možnost, kdyby z ČR odešel, tak ho vrátí zase zpět do ČR a o azyl požádal poté, co byl českou policií zadržen a umístěn v ZZC Poštorná. Na konkrétní otázku ohledně problémů se státními orgány v zemi původu, uvedl, že žádné neměl, měl jen problémy s otcem. Pokud se týká činnosti pro MAK, s tím problémy neměl, tato není neuznávána, ale jsou jim činěny překážky. Byl mu předložen seznam teroristů, z nichž některé znal, ale pak byl propuštěn a chtěli po něm, aby s policií spolupracoval. Ohledně zacházení s ním na policii se šel pak radit k advokátovi, ale ten mu rozmluvil, aby si stěžoval. Již v r. 2004 zkoušel opustit Alžírsko, necítí se tam bezpečně. Nikdy se nepokoušel žít v jiném regionu. Jako oficielní důvod pro odchod z Alžírska uváděl zájem o další studium, což však uváděl jen proto, aby dostal vízum. Zkoušel to v Polsku, Maďarsku, Belgii a Francii a vízum dostal až v ČR. Na Masarykově univerzitě v Brně studoval 6 měsíců románské jazyky, udělal zkoušku z I. semestru 2008/2009, ale pak již ve studiu nepokračoval. Rozhodnutím ze dne 22.3.2010 žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo Krajským soudem v Brně dne 31.1.2011 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. **Dne 9.8.2011 byl proveden další doplňující pohovor,** ve kterém uvedl, že cestovní doklad mu vydala radnice města Tízi – Ouzou, vízum si zařídil na velvyslanectví, kde vyplnil žádost o vízum a povolení ke studiu od Masarykovy univerzity v Brně. K otázce, kdy přestoupil na jinou víru, uvedl, že to byl děj, kdy od muslimské víry jej odradilo násilí. Neměl pevné náboženství, nebyl muslim, ale dostával informační letáky od protestantů a nyní vyznává protestantství. K otázce teroristických útoků uvedl, že vyplývá z alžírských tradic konat různé útoky, byly směrovány i na jeho osobu z důvodu protestantské víry. Ve městě Benchoud došlo k nějakým nepokojům, zasahovala policie, policie hledala různé osoby, nedokázala však vysvětlit, koho konkrétně hledá, ty útoky byly i proti němu, on některé osoby zná osobně, jsou to jeho vrstevníci, je to skupina lidí, která je podřízena Katibat Al-ANSAR a ta podléhá AQMI-Al Quaida Magreb Islamic. Toto nebezpečí trvá stále a je přesvědčen, že při návratu by měl potíže. Byl podezírán ze spolupráce se skupinou Katibad AL-ANSAR. Policie mu řekla, že byl občas viděn s teroristy, že jej často viděli mimo domov, mimo bydliště s rodiči, a to jim stačí k tomu, aby jej považovali za teroristu. Potvrdil, že s některými islámskými teroristy se zná, jako děti se stýkali. A i když věděl, že jsou součástí teroristických skupin, běžně se s nimi potkával. Protože je podezírán ze sympatií uvedeného hnutí, mohl by být zadržen. Měl problémy i z důvodu národnosti, jeho Kabylskému etniku, neboť měl potíže i u přijetí na vysokou školu. U tohoto pohovoru k otázce jeho aktivit v MAK uvedl, že tato organizace má sídlo ve Francii, snad i v Belgii a v kanadském Qubecku, on byl jen pouze sympatizantem.

[10] Součástí správního spisu jsou dále zprávy o zemi původu, a to zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z 17.1.2013 na téma Historie, aktuální vývoj, ústava, politický systém, bezpečnostní síly, nevládní ozbrojené skupiny, AL-KAIDA v islámském Magregu, svoboda vyznání, etnické skupiny, vycestování a návrat, informace Amnesty International z 23.5.2013 „Výroční zpráva“, Freedom House z ledna 2013 na téma Svoboda ve světě 2013 – Alžírsko, informace MZV z 19.7.2013 na téma Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po

návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Ministerstvo zahraničí USA z 30.7.2012 na téma Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2011, Ministerstvo zahraničí USA z 19.4.2013 na téma Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012, Informace ze zdroje ČTK, Souhrnná teritoriální informace Alžírsko zpracováno zastupitelským úřadem ČR v Alžíru ke dni 6.2.2013 a další. Z těchto je zjistitelné, že více než 99 procent populace tvoří sunnitší muslimové. Neoficiální odhady počtu křesťanů a židů mezi obyvateli se pohybují v rozmezí 30 000 až 70 000, přičemž naprostou většinou jde o křesťany. Podle vůdců křesťanské komunity bylo mezi křesťany nejvíce evangelíků a Adventistů sedmého dne. Většina evangelíků žije v regionu Kabylie, druhou největší skupinou jsou metodisté a stoupenci dalších protestantských denominací, následovaní katolíky. Ústava obsahuje ustanovení o svobodě vyznání, tato je ovšem omezována prostřednictvím některých zákonů, politiky a zvyklostí. Ústava označuje islám za státní náboženství a zakazuje všem institucím jakékoli jednání, které by bylo v rozporu s islámskou morálkou. Nařízení č. 06-03 upravuje svobodu nemuslimů ve vyznávání své víry pod podmínkou, že bohoslužby budou splňovat ustanovení tohoto předpisu, ústavy a dalších zákonů a nařízení. Nařízení č. 06-03 definuje vymahatelná omezení, především to, že všechny nemovitosti, kde se mají konat bohoslužby, podléhají schválení státních orgánů. Oficiálně se nemuslimské bohoslužby smějí konat pouze v budovách zřízených pro tento účel, ovšem existují případy, kde toto ustanovení nebylo vymáháno. Pro katolickou církev to není žádný velký problém, protože disponuje velkým počtem nemovitostí - kostelů vybudovaných pro bohoslužby; naproti tomu protestanté mají jen velmi málo oficiálně povolených kostelů a kaplí. Evangelizační činnost je trestná, sazba je jeden až tři roky ve vězení a pokuta v max. výši 500 000 dinárů. Jakkoli jsou téměř všichni Alžířané původem Berbeři, jen málokdo se k tomuto původu hlásí; tito lidé žijí většinou v hornatém regionu Kabylie na východ od Alžíru. Berbeři jsou také muslimové, ale identifikují se spíše s vlastním berberským kulturním odkazem, než s arabskou kulturou. Berbeři již dlouho usilují, někdy i násilnými prostředky, o autonomii. Většina občanů se může svobodně pohybovat po celé zemi a cestovat do zahraničí, úřady však pečlivě monitorují a omezují pohyb osob podezřelých z terorismu, muži ve věku odvodu do armády nesmějí vycestovat bez povolení úřadů.

[11] Žalovaný poprvé o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.3.2010 rozhodl dne 22.3.2010 tak, že tuto zamítnul jak zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí k žalobě zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. ledna 2011 č.j. 56Az 50/2010-33. V odůvodnění odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2008 č.j. 5 Azs 24/2008-48 vztahující se k použití ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že vzhledem k tvrzením žalobce ohledně důvodů, pro které opustil vlast a nechce se tam vrátit, nebyly naplněny předpoklady stanovené třístupňovým testem a nebylo na místě, aby byla žádost posouzena podle citovaného ustanovení zákona o azylu.

[12] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí

žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] Soud nejdříve zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V prvé řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho legalizaci. Jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[14] V prvé řadě bylo nutno z žaloby a doplnění žaloby precizovat žalobní body, neboť žaloba obsahovala pouze odkazy na právní ustanovení, která byla dle žalobce správním orgánem porušena, a doplnění žaloby pak nekorespondovalo s žalobou, resp. doplnění žaloby nekopírovalo právní ustanovení uvedená v žalobě. V doplněné žalobě namítl porušení ustanovení § 36 odst. 2, správního řádu, což soud podřadil pod v žalobě uvedené porušení ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, avšak tomuto žalobnímu bodu soud nepřisvědčil. Předně nutno zdůraznit, že podle ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu mají účastníci řízení právo vyjádřit své stanovisko, což je nutno odlišit od vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle odstavce 3 cit. ustanovení. Správní orgán respektoval toto jeho procesní právo, což sám žalobce připouští. Otázku, zda respektoval či nerespektoval správní orgán obsah stanoviska, nelze vyložit jako porušení ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu.

[15] K námitce ohledně porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu jako i čl. 8 odst. 2 písm. a) Směrnice Rady 2005/85/ES, neboť se správní orgán nikterak s argumentací uvedenou ve stanovisku nevypořádal, čímž došlo i k porušení § 4 odst. 4 správního řádu. Nutno podotknout, že v žalobě, která byla podána v zákonné lhůtě, žalobce nenamítal porušení ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, ba ani porušení čl. 8 odst. 2 písm. a) Směrnice Rady 2005/85/ES. V tomto směru došlo k rozšíření žalobních bodů po zákonné lhůtě, nicméně i tyto nově uvedené námitky se dají rozšířeným výkladem zahrnout pod porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Žalovaný vytýká správnímu orgánu ignoraci jeho stanoviska. Soud má zato, že se pravděpodobně jedná o stanovisko ze dne 9.11.2012 (jiné podání označené jako stanovisko se ve spise nenachází). V tomto stanovisku žalobce poukázal především na obavu z pronásledování pro jeho náboženské přesvědčení ze strany státní moci, přičemž svou obavu dokladoval odkazem na různé zdroje z internetových stránek, dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2009 č.j. 3 Azs

16/2009-78. Dále poukázal na obavu z pronásledování ze strany veřejné moci pro jeho údajné vědomosti o lidech, kteří jsou považování za teroristy s odkazem na čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice. A konečně odkazoval i na obavu z důvodu své aktivity při veřejné debatě s panem F. M. dne 24.4.2009 v Praze. Ač žalovaný na str. 4 svého rozhodnutí reaguje na toto stanovisko s odkazem, že vzhledem k tomu, že navrhované důkazy byly předloženy v angličtině, se tímto nezabývala, neboť jazykem řízení je čeština nebo francouzština, se ve výsledku v odůvodnění podrobně obavami z namítaných důvodů zabýval a tyto námitky jsou tak nedůvodné.

[16] Za prioritní soud považuje důvody žalobcem uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, že v zemi původu není obecně bezpečno, když navíc je policií podezírán ze spolupráce s teroristy, za druhé neuznávání identity Kabylské menšiny a za třetí tlak vlády, aby všichni v Alžíru byli arabové a muslimové, když on se přiklání k protestantské víře.

[17] Soud rekapituluje, že žalobce jako oficielní důvod odchodu ze země původu uvedl studium, nechtěl však studovat, byl to jenom motiv, aby dostal vízum, a aby mohl opustit Alžírsko; hlavní důvod byla bezpečnost. Nebylo jeho původním cílem získat mezinárodní ochranu v České republice, nýbrž v nějaké frankofonní zemi, o vízum požádal na různých ambasádách (Belgie, Francie, Polsko, Maďarsko) a jedině Česká republika mu vyhověla. Odcestoval legálně s cestovním pasem. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, od roku 2007 je členem MAK (později uváděl, že jen sympatizant s tímto hnutím) a jak vysvětlil, je to hnutí za autonomii Kabylie, není to politické hnutí, protože není uznáno ministerstvem vnitra, je založena na ochranu lidských práv Berberů. Žalobce sám u pohovoru dne 17.3.2010 uvedl, že neměl problémy s činností pro MAK. Současně uvedl, že neměl problémy ani s náboženským vyznáním, jeho církev není neuznávána, ale jsou jim činěny překážky. Největší obavy popsal z toho, že je podezírán z terorismu, protože se s některými teroristy zná od dětství a občas se s nimi stýká, v této souvislosti byl i vyslýchán policií, nikoliv však státní, ale místní. V Alžírsku se necítil bezpečně. Žalobce absolvoval vysokou školu, vystudoval francouzštinu a literaturu. V ČR studoval jen 6 měsíců a pak toho zanechal. Na konkrétní otázku, zda měl osobně problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií mimo důvody, které uvedl, odpověděl, že nikoliv. V dalším průběhu řízení u pohovoru dne 9.8.2011 navíc uvedl, že si myslí, že je hledanou osobou, je v registru D.R.S., a v případě návratu by byl zadržen.

[18] Soud, s odkazem na provedené dokazování, se ztotožnil s učiněným závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu §12 zákona o azylu, tedy pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce, ač tvrdil, že měl problémy při studiu, vystudoval vysokou školu, po nějakou dobu učil na soukromé škole a pokud později měl problémy si najít práci, sám to spojoval s tím, že neabsolvoval vojenskou službu a neměl potvrzení o osvobození od vojenské služby. Žalobce sám uvedl, že je členem (příznivcem) hnutí za autonomii Kabylu, avšak sám

ani netvrdil, že z tohoto důvodu byl nějak pronásledován. Své problémy s policií spojoval zejména se vztahem k příslušníkům teroristické skupiny, se kterými se potkával a znal od dětství, a proto byl vyslýchán místní policií, která jej sice zadržela, ale po dvou dnech propustila, To, že by měl být na seznamu D.R.C., jsou jenom jeho domněnky a způsob odchodu z Alžírska, bez jakýchkoliv problémů, jen svědčí tomu, že se nejedná o prokázanou skutečnost. Pokud nyní žalobce svou obavu z návratu do Alžírska spojuje s tím, že z důvodu své přítomnosti při jednání s F. M. dne 24.4.2009 je v zemi původu známo, že se zdržuje na území České republiky, k tomu soud jen konstatuje, že tato skutečnost bezesporu musí být úřadům v Alžírsku známa, neboť žalobce vycestoval z Alžírska na základě víza z důvodu studia právě v České republice. Stejně tak žalobce ve správním řízení nekonkretizoval žádnou formu pronásledování ohledně jeho náboženského vyznání vůči jeho osobě, jen poukazoval na obecnou situaci postavení příslušníků křesťanského náboženství a vztah státních orgánů ke křesťanům. Žalobce sám pronásledování spojoval s tím, že byl několikrát místní policií šacován ohledně náboženských dokumentů, které si nakonec uschoval u kamaráda a jiné pronásledování neuváděl. Zprávy o zemi původu potvrdily, že ač ústava obsahuje ustanovení o svobodě vyznání, je tato omezována prostřednictvím některých zákonů, ale také politikou a zvyklostmi. Za státní náboženství je označen islám a ústava zakazuje všem institucím jakékoli jednání, které by bylo v rozporu s islámskou morálkou. Svoboda nemuslimů ve vyznávání své víry je podmíněna tím, že bohoslužby budou splňovat ustanovení Nařízení č. 06-03. Je tedy potvrzeno, že vyznávání jiné víry než islám, je provázeno určitými omezeními, nicméně, soud tato omezení nevyhodnotil jako pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a ani ve smyslu článku 9 bod 2 písm. b) Směrnice Rady č. 2004/83/ES (dále jen KS). Soud tak nepřisvědčil žalobci, že splňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jak již bylo vysloveno, samotná skutečnost, že je příznivcem hnutí za autonomii Kabylu, neznamená sama o sobě obavu z pronásledování, neboť jak vyplynulo ze zpráv, i když vláda v Alžírsku jen stěží kdy uzná autonomii Kabylie, nestaví se zcela negativisticky k požadavkům Berberů, a např. souhlasila s tím, že bude financovat výuku berberštiny na školách. Pokud se týká jeho náboženského vyznání, soud přisvědčil, že vyznávání křesťanství v Alžírsku je spojeno s určitými překážkami, je-li pod státní kontrolou, nicméně jeho vyznavači nejsou ze strany státních orgánů pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce sám pronásledování spojoval s tím, že byl několikrát místní policií šacován ohledně náboženských dokumentů, které si nakonec uschoval u kamaráda a jiné pronásledování neuváděl. Není pravdou, jak bylo uvedeno v doplněné žalobě ze dne 28.4.2014, že žalobce byl bit a zadržen policií z důvodu svého náboženského vyznání. V uváděném pohovoru dne 17.3.2010 žalobce bití policií jasně spojil s šetřením ohledně jeho napojení na teroristy. Jestliže i při vědomí policie, že se žalobce stýká s teroristy, nebyl z tohoto důvodu pronásledován před odchodem z Alžírska, pak nelze předpokládat, že po návratu do země původu, nebude-li pokračovat ve vztazích s těmito příslušníky, by mu z tohoto důvodu hrozilo pronásledování ve smyslu citovaného zákona. A konečně to, že je v seznamu D.R.C., je jenom jeho domněnka, ničím nepodložená, naopak zpochybněna tím, že bezpečně ze své země vycestoval. Soud zdůrazňuje, že správní orgán v odůvodnění

svého rozhodnutí se podrobně zabýval všemi žalobcovými tvrzeními a soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

[19] Soud neshledal důvod mít pochybnosti o přesvědčivé úvaze správního orgánu ohledně humanitárního azylu. Správní orgán se otázkou humanitárního azylu ve svém rozhodnutí zabýval a z odůvodnění rozhodnutí uvedl, jaké důvody jej vedly k závěru o jeho neudělení. Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální a jeho udělení je tedy vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-5). Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování. Lze tak zrekapitulovat, že udělení mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Správní orgán hodnotil rodinnou, sociální i ekonomickou situaci, přihlédl ke zdravotnímu stavu.

[20] Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu i ohledně ust. § 14a zákona o azylu. Doplňková ochrana je upravena v uvedeném ustanovení a v odstavci prvním stanoví: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Ve druhém odstavci téhož ustanovení se definuje vážná újma, za kterou se považuje:

„*a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
Pokud jde o písm. b), soud odkazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), dle kterého stát má povinnost nevrátit cizince na území státu, ve kterém mu hrozí nelidské zacházení. Žalobce neprokázal existenci pronásledování, jež obsahuje jednání nižší intenzity než vážná újma; žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva musí zacházení s žalobcem dosáhnout dostatečného stupně intenzity, aby mohlo být považováno za mučení, nelidské či ponižující zacházení (srovnej *Cruz Varas a ostatní proti Švédsku*, rozsudek ze dne 20.3.1991, stížnost č. 15576/89, § 83). Pro účely § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je dále nutno prokázat „*důvodné obavy, že pokud by byl žalobce vrácen do Alžírska,* hrozilo by mu s*kutečné nebezpečí vážné újmy*“, což rovněž vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy (*HLR proti Francii*, rozsudek ze dne 29.4.1997, stížnost č. 24573/94, § 4 0-44). Podle soudu však obavy žalobce v projednávaném případě důvodné nejsou. Z přiložených zpráv vyplynulo, že je zaručena svoboda pohybu po zemi, cestování do zahraničí, vyjma osob podezřelých z terorismu a mužů ve věku odvodu do armády (smějí vycestovat jen s povolením úřadů). Neúspěšní žadatelé o azyl, neporušili-li alžírské zákony, nejsou nijak postihováni a stejně tak není obava ani z návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (informace MZV ze dne 19.7.2013). Lze shrnout, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a čl. 15 KS.

[21] Vzhledem k tomu, že správní orgán si opatřil informace o zemi původu z věrohodných zdrojů, a žalobce blíže nekonkretizoval, jakým způsobem žalovaný měl porušit ustanovení § 19 zákona o azylu, pak soud tuto námitku vyhodnotil jen z obecného pohledu a vyhodnotil ji jako nedůvodnou. Pokud se týká návrhu na provedení důkazu zprávou francouzského zpravodajského serveru France 24, pak soud tomuto návrhu nevyhověl. Ze zpráv, které si žalovaný pro hodnocení žádosti sám vyžádal a na základě kterých žádost vyhodnotil, vyplývá, že ač ústava zajišťuje svobodu vyznání, ve skutečnosti tak svoboda je omezována. Nicméně, tak jak žalobce popsal své potíže s vyznáváním víry, že nesměl u sebe nosit náboženské materiály, tak jako jiní protestanti, mohl se však účastnit bohoslužeb v prostorách k tomu určených, nebyl vystaven takové perzekuci, která je podřaditelná pod ust. § 12 zákona o azylu.

[22] Soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgán porušil v žalobě uvedená ustanovení správního řádu. Žalovaná rozhodla na základě žalobcových tvrzení, která vyhodnotila v kontextu informací získaných z různých zdrojů o situaci v Alžírsku. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný přesvědčivě a v dostatečném rozsahu odůvodnil své rozhodnutí.

[23] Pokud se týká námitky ohledně nepoužití informací z doby předcházející bezprostředně po odchodu žalobce z Alžírska s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2005, č.j. 3 Azs 390/2004, soud nepřisvědčil tomu, že

tato namítaná výtka je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že správní orgán se v tomto řízení odvolával na zprávy z let 2012 a 2013, když předchozí rozhodnutí vydané v r. 2010 bylo Krajským soudem v Brně zrušeno dne 31. ledna 2011. Nicméně, proč by se měl správní orgán zabývat zprávami o situaci v zemi původu v době odjezdu žalobce ze země, jestliže žalobce ze země odcestoval legálně na základě víza z důvodu studia v České republice, po příjezdu do České republiky nepožádal o mezinárodní ochranu, volně se po České republice pohyboval, šest měsíců studoval, o mezinárodní ochranu nepožádal a učinil tak až v době, kdy došlo k ukončení legálního pobytu a byl zadržen cizineckou policí, a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Soud nemůže než zdůraznit, že při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla: informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007). Žalovaný těmto požadavkům v projednávaném případě dostál.

[24] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. Soud rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci řízení vyslovili souhlas s takovým postupem (žalobce dne 16.7.2014 a žalovaný dne 15.5.2014).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu vzniklých nákladů vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 24. března 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně